

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ- ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਰੁਹਾਨੀ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਜਿਸਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਕਿਹੜੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਹੜੀਆਂ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਫਿਕਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਹਿਲਦੀ ਡੁਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਥੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਥੋਂ ਹੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵਾਰ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਾਲਬੱਧ ਤੁਸੀਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਬਦਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਜਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਧੰਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ - ਬੱਚੇ, ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਕੰਨਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਪਤੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਠਹਿਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਦੇਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪਿਆਰ। ਇਹ ਹੈ ਰੁਹਾਨੀ ਪਿਆਰ। ਰੁਹਾਨੀ ਪਿਆਰ ਕਿਸਦੇ ਨਾਲ? ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੋ ਨਾਲ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ ਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੁਹਾਨੀ ਪਿਆਰ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਫ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲ - ਗੁਲ, ਪਵਿੱਤਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਏਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕੋਈ ਹੱਥ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਵੇਂ ਉਡਣਗੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਟਿੱਡੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਗਾਈਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਈਡ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਗਾਈਡ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਫਰੰਟ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਝੁੰਡ ਇਕੱਠਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਝੁੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਅਣਗਿਣਤ ਝੁੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਥੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਵੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਦਮਸ਼ੁਮਾਰੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਐਕਰੇਟ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ। ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੀ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਜੀਵਆਤਮਾ ਹੈ, ਤੇ ਦੇਵੇਂ ਇੱਕਠੇ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਇਦਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲੋਕੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਭੋਗਦੀ, ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਇਕੱਠੇ ਪਰਮਧਾਮ ਨਿਵਾਸੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਥੇ ਵੀ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਫਿਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਉਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਪਰੋਂ ਦੀ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਚਿੰਤਨ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਬਾਪ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਥੋਂ ਦੀ ਇਥੇ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਡਰੈਸ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਲਿੱਖੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ ਪਰਮਧਾਮ, ਤਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਚਿੱਠੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਇਸ ਲਈ ਲਿੱਖਦੇ ਹੋ ਕੇਅਰ ਆਫ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਫਿਰ ਇੱਥੋਂ ਦੀ ਅਡਰੈਸ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਉੱਪਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝੋ ਇਹ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲਾਣਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਫਿਰ

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੱਦ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਆਰਗਨਸ ਲਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਇਹ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਮੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਮਾਤਾ ਦਾ ਇਹ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਮਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੌਣ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਰਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਅਡਾਪਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੇ ਇਹ ਮਾਤਾ ਵੀ ਹੋ ਗਈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਅਸੀਂ ਬਾਲਕ ਤੇਰੇ.....ਤੇ ਉਹ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਮਾਤਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਹੈ ਬਾਪ ਉਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਉਪਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਠਿਕਰ - ਬਿਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਤਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਘੋਰ ਅਧਿਆਰਾ। ਕਿਹਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿਨਾਸ਼। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅਧਿਆਰਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਹੁਣ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਵਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਬੁੱਢਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕੀ ਫਲਾਣਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਸੱਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿਸਾਲ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਤੱਦ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੇ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਪਰਾਏ ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਖਰ ਵੀ ਹਨ, ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਇਹ ਹੈ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਨਮਕ। ਤੇ ਬਾਪ ਬੈਠ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਪੁਰਾਣੀ ਖਾਲ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਪ ਤਾਂ ਜਿੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਮਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ 2 -3 ਖਾਲ ਬਦਲ ਕੇ ਫਿਰ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇੱਕ ਖਾਲ ਛੱਡ ਦੂਜੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ ਸਾਨੂੰ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਗੱਲ। ਯੋਗਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜੰਮਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਅਮਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਕੇ ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਬਣਾਂਗਾ। ਆਪੇ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਆਤਮਾ ਭੱਜ ਜਾਵੇਗੀ ਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਉਸ ਗਰਭ ਨੂੰ ਜੇਲ ਨਹੀਂ, ਮਹਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਾਪ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਭੋਗਣੇ ਪੈਣ। ਗਰਭ ਮਹਲ ਵਿੱਚ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦੀ ਗੰਦੀ ਚੀਜ਼ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਜਾਈਏ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਝਾੜ ਤੋਂ ਬੀਜ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੀਜ ਲਗਾਈਏ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੀਜ ਨਾਲ ਕਿੰਨੇ ਦਾਣੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਇੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ 4- 5 ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਅਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੇਗੀ। ਜਗ੍ਹਾ ਬਦਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਮਾਡਲਜ਼ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਮੂਲਵਤਨ ਦੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਪਹਿਲਾ ਧਰਮ, ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਜਾਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸਿਜਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਦਿੱਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਕੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਥੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠਣਗੀਆਂ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਚਲਣ, ਫਿਰਨ, ਖੇਡਣ, ਪੜ੍ਹਨ, ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਦੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਉਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਉਸਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਆਈ ਮਾਨਾ ਆਤਮਾ ਮਾਈ ਮਾਨਾ ਮੇਰਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦੈਹਿਕ ਸਬੰਧ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੈਹਿਕ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰੰਤੂ ਉਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁਣ ਬੁੱਢਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਜਾਈ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਅਜਮੇਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪੁਸ਼ਕਰਣੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੂਸਰੇ ਸਾਰਸਿੰਧ। ਅਜਮੇਰ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਵੇਖਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਦਾੜ੍ਹੀ ਆਦਿ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਔਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕੇ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਪੱਕਾ - ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਯਥਾਰਥ ਗੱਲ ਹੈ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। 'ਹੇ ਭਗਵਾਨ' ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੌਣ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕਰ ਸਮਝਾਏ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਆਸਤਿਕ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ। ਬਾਪ ਸ਼੍ਰਾਮਣੇ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਧਾਰਣ ਵੀ ਹੈ, ਵੱਡੀ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਸਿਆਹੀ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ, ਸਵਦਰਸਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਸ! ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਯਾਦ ਸਹਿਜ ਬਣੀ ਰਹੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਇਹ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਪਰਮਧਾਮ ਨਿਵਾਸੀ ਆਤਮਾ ਇਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ।

2. ਜਿਵੇਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਵਿੱਤਰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸੂਤਰ ਵਿੱਚ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਭਵ: ਜਦੋਂ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਤੇ ਸਨੇਹ ਸੰਪੰਨ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਦੀ ਵੀ ਬਾਪ ਵਾਂਗੂੰ ਮਾਸਟਰ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਨੇਹ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਆਪੋ ਹੀ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਪਿਆਰ ਵੀ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ, ਚੁੰਬਕ ਦੇ ਵਾਂਗੂੰ ਆਪੋ ਹੀ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸਨੇਹ ਸਭਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾਏ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਸੂਤਰ ਵਿੱਚ ਬਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ, ਸਮੇਂ, ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਜਮਾਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ।

*****